

[Lilli Gyldenkilde]

Derfor er jeg nødt til at spørge efter at have siddet og lyttet: Løber hr. Ivar Hansen fra det forlig, der lige er indgået, eller var det bare en afpudsning af liberalismen i dagens anledning?

(Kort bemærkning).

Ivar Hansen (V):

Jeg vil sige til fru Mimi Jakobsen, at det, jeg havde et par ord om i min tale, var glæde over, tilfredshed med, at der i Folketinget er taget nogle initiativer, der bløder nogle stive systemer op, der f.eks. i relation til børnefamilierne situation tager sigte på at indrette omverdenen lidt på børnefamilierne præmisser og ikke omvendt. Det synes vi i Venstre er godt, vi vil gerne videre med en række yderligere initiativer, og det er vi i øvrigt også fast overbevist om vil kunne ske i et samarbejde med Centrum-Demokraterne.

I modsætning til hr. Stavad og hr. Jens Thoft har jeg ikke noget ønske om at genoptage forespørgselsdebatten fra i mandags. Jeg tror heller ikke, det ville tjene hr. Stavad til ære. Så jeg vil bare sige, at noget tyder på, at hr. Jens Thoft og hr. Stavad forstod, hvad jeg sagde i mit indlæg. Jeg plejer også at tale et klart sprog, så det er jeg temmelig sikker på.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg sige, at med hensyn til offentlig beskæftigelse og produktion er det min overbevisning, at det kan blive nødvendigt i relation til læringskoler m.v., men det er min faste overbevisning, at dansk erhvervsliv nu vil sige til sig selv: Vi må løse den opgave! Derfor tror jeg ikke, der bliver brug for det – i hvert fald i meget ringe grad. Og jeg tror også, at fru Lilli Gyldenkilde er enig med mig i, at i det omfang det bliver nødvendigt, er det ikke nogen særlig god løsning, ej heller for de unge mennesker – højst en nødløsning.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Ivar Hansen, at her er et punkt, hvor vi er enige. Dem er der ikke så mange af, så vi skal glæde os over dem, der er.

Der er det punkt, der hedder, at det er bedst, hvis vi får udviklet ordinære arbejdspladser. Men der er jo ikke spor, der tyder på, at det er det, der vil ske. Jeg medvirker gerne til at sende de, hvad skal vi sige, beskeder ud i verden om, at nu må det private erhvervsliv tage sig sam-

men og påtage sig opgaven at sørge for, at alle de, der er flyttet over på overførselsindkomster, på passive ydelser, som vi også kalder det, kan komme ind i det private erhvervsliv.

Men hvem skulle dog tro, at det kunne lade sig gøre med 250.000 arbejdsløse, og jeg ved ikke hvor mange på bistandshjælp? Hvem skulle dog tro, at det kunne lade sig gøre uden kommunale beskæftigelsesforanstaltninger? Der er lige indgået et forlig; hvis det er Venstres holdning, at der i vid udstrækning ikke må laves kommunale beskæftigelsesprojekter, såfremt det private erhvervsliv ude i kommunerne ikke kan klare denne opgave, bliver vi nødt til at have en fornyet diskussion inden den endelige afstemning om forliget i morgen.

Pia Kjærsgaard (FP):

Mens statsministerens udtalelser om, at en fredens stemning har sænket sig over dansk politik, stadig skurrer i vores ører, konstaterer vi, at de første 4 måneders budget er kuldsejlet med et langt større underskud end ventet.

Finansloven for 1990 opererer med et underskud på 22 mia. kr. for hele året – indtil nu i hvert fald – hvilket indebærer, at 1990 absolut ikke er indbegrebet af fred i dansk politik. I øvrigt synes jeg heller ikke, debatten her i dag tyder på, at der er ret meget fred i dansk politik, og det skal jeg såmænd ikke være så utilfreds med.

For året 1989 lykkedes det regeringen at regne lige så galt. Det er altså på vej til at være katastrofens år, og det er derfor, jeg har anbefalet, at man tager denne debat alvorligt. Det blev et år, hvor det endnu en gang viste sig, at regeringen ikke kan finde ud af at styre dansk økonomi.

I slutningen af 1980'erne havde regeringen ellers en plan, der blev fremlagt som det helt store orakel, men som viste sig at være ubrugelig i praksis. OECD bekræfter, at dansk økonomi halter langt efter de fleste vestlige lande, bl.a. fordi regeringen ikke har evnet at skabe de nødvendige resultater. En stadig mangel er indfrielsen af løfterne om en skattelettelse, som regeringen igen og igen lover – så sent som i dag – men som den ikke gør noget ved. Tomme løfter giver altså ikke nogen som helst resultater.

Skattetrykket er for højt i Danmark, og ingen kan være i tvivl om, at Fremskridtspartiets ønske nr. 1 er at få skattetrykket sat ned. Det er